

Arrest

nr. 216 682 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van I.Y. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent moslim. U was manager logistiek en afdelingshoofd bij een bedrijf dat mineraalwater produceert in Grozny. U woonde in de Leninskiy rayon te Grozny. U bent gehuwd met B., Z. (...) (O.V. X). Uw zus, I.Z. (...), verblijft in België.

U verklaarde dat u op 20 januari 2017 thuis bij uw ouders werd gearresteerd samen met uw broer I.Y. (...) door de ROVD (Regionale Afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, regionale politie). U werd 4 à 5 uur vastgehouden en ondervraagd. De autoriteiten wilden weten of u naar Syrië wou vertrekken. Uw gsm-toestel werd gecontroleerd. U werd mishandeld tijdens uw vasthouding. U werd

vrijgelaten op voorwaarde dat u uw baard zou afscheren en dat u niets zou vertellen. De volgende dag, op 21 januari 2017, werd u door uw vader naar het ziekenhuis gebracht om de verwondingen die u opliep tijdens uw vasthouding te laten verzorgen. U bleef 7 à 10 dagen in het ziekenhuis. Uw broer werd niet vrijgelaten. Hij werd ervan verdacht dat hij samen met enkele andere jongeren het plan had opgevat om te gaan strijden in Syrië. Er werd jullie gevraagd getuigenverklaringen te verzamelen teneinde een moraliteitsverslag over Y. (...) op te stellen. Nadat u ontslagen werd uit het ziekenhuis, vond een huiszoeking plaats in uw appartement waarbij uw computer in beslag werd genomen. Hierna vonden nog meerdere huiszoekingen plaats. In maart 2017 was u voldoende hersteld om terug aan het werk te gaan. Vervolgens ontving u een convocatie waarop vermeld werd dat u zich op 20 maart 2017 diende aan te bieden bij de ROVD van uw wijk. U gaf geen gevolg aan deze convocatie. Op 29 maart 2017 stond u aan te schuiven bij het ziekenhuis – u moest opgenomen worden voor een operatie – toen u opgebeld werd door een rechercheur die A. (...) heette. U moest samen met uw vriend A. (...) langs gaan bij de rechercheur. Ditmaal gaf u wel gevolg aan deze vraag van de politie. U werd ondervraagd over een wapenlevering aan de vermeende groepering van uw broer, waar u niets mee te maken had. U moest een schriftelijke verklaring afleggen, maar na het verhoor verscheurde de rechercheur uw verklaring. U mocht beschikken en u keerde terug naar het ziekenhuis waar u 7 à 10 dagen werd opgenomen voor uw operatie. In juni 2017 ontving u voor de tweede maal een convocatie. U diende zich op 5 juni 2017 aan te bieden bij de ROVD van uw wijk. Uw moeder werd zenuwachtig en uw zus Z. (...) die toen bij jullie op bezoek was in Tsjetsjenië, stelde voor dat u tijdelijk, om de verdere situatie af te wachten, naar België zou komen. In de daaropvolgende dagen en weken vroeg u een paspoort aan en regelde u een Schengenvisum. Toen uw visum geregeld was, had u nog enige tijd nodig om iemand te vinden die u en uw zus kon vervoeren en toen dit ook geregeld was, vertrok u op 5 juli 2017 uit Tsjetsjenië. U reisde via Letland, Litouwen, Polen en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 9 juli 2017. Terwijl u onderweg was, werd het vonnis jegens uw broer Y. (...) uitgesproken. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar op basis van artikel 208 van het Russisch strafwetboek. Hij verblijft op heden in de gevangenis van Archangelsk. In augustus 2017 werd een opsporingsbericht jegens u uitgevaardigd. Hierdoor besloot uw echtgenote dat zij ook beter Tsjetsjenië kon verlaten. Uw echtgenote regelde een Schengenvisum en op 11 september 2017 verliet zij Tsjetsjenië. Op 14 september 2017 kwam uw echtgenote aan in België. Op 2 oktober 2017 diende u samen met uw echtgenote B., Z. (...) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot op heden komt de wijkagent geregeld langs bij uw ouders om naar u te vragen.

Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort afgeleverd op 1 april 2013, uw originele huwelijksakte opgesteld op 15 mei 2017, een origineel verslag van het ziekenhuis, twee originele convocaties, een origineel opsporingsbericht opgesteld op 21 augustus 2017, een kopie van het proces-verbaal van de aanhouding van een verdachte opgesteld op 30 januari 2017, drie kopieën van uitspraken van de rechtbank van 1 februari 2017, 23 maart 2017 en 26 april 2017 (verlenging aanhouding broer Y. (...)), schrijven in verband met een moraliteitsverslag van uw broer Y. (...), een kopie van het moraliteitsverslag van uw broer, een kopie van getuigenverklaringen over het gedrag van uw broer, een USB-stick met informatie over de algemene situatie in Tsjetsjenië, twee kopieën van foto's van een persoon met verwondingen, een kopie van een attest van gezinssamenstelling, uw origineel rijbewijs en een kopie van een vonnis van 6 juli 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie verlaten hebt, nadat u problemen kende met de Tsjetsjeense autoriteiten en uw broer I.Y. (...) vervolgd werd omdat hij de intentie zou gehad hebben om naar Syrië te vertrekken om daar te gaan strijden. U vreest hetzelfde lot te ondergaan als uw broer Y. (...). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS het aannemelijk acht dat uw broer I.Y. (...) een veroordeling opliep in de Russische Federatie. Uit de stukken die u neerlegde en uit informatie die teruggevonden werd door het CGVS (zie bijgevoegde COI Case), blijkt inderdaad dat uw broer Y. (...) op 6 juli 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf op basis van artikel 208 van het Russisch

strafwetboek. Deze veroordeling werd uitgesproken op 6 juli 2017 door de rechtbank van rayon Lenin in Grozny. Het vonnis vermeldt dat uw broer, samen met anderen, de intentie gehad zou hebben om in Syrië te gaan strijden. Vooraleer de groep waartoe uw broer zou behoren hun vertrek naar Syrië kon organiseren werden zij gevat door de autoriteiten met voornoemde veroordeling tot gevolg. Voor zover aannemelijk zou zijn dat uw broer een onterechte veroordeling werd aangewreven, zoals u verklaarde, moet worden opgemerkt dat het louteregegeven dat uw broer al dan niet onterecht een veroordeling opliep, op zich onvoldoende is om in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Hiertoe moet u het risico op actuele en ernstige vervolging voor u persoonlijk in concreto aannemelijk maken. Op dit punt bent u in gebreke gebleven. Uw vluchtrelaas, wat de verschillende gebeurtenissen betreft, die u persoonlijk zouden overkomen zijn, kan namelijk niet als geloofwaardig beschouwd worden. Verschillende vaststellingen hebben de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit gehaald:

Zo komt uw vluchtrelaas op meerdere punten onwaarschijnlijk en onlogisch over. Indien de Tsjetsjeense autoriteiten werkelijk de intentie zouden hebben om u te vervolgen net zoals uw broer, houdt het weinig steek dat uw broer van meet af aan vast gehouden werd sinds zijn arrestatie, terwijl u na de vasthouding op 20 januari 2017 na 4 à 5 uur mocht beschikken. U verklaarde dat uw gsm onderzocht werd, maar er werden geen zaken gevonden, hetzij op uw gsm-toestel of elders, die een verdere vervolging zouden rechtvaardigen zodat u na tussenkomst van een familielid dat bij het regiment van Achmad Kadyrov aangesloten geweest was, vrijgelaten werd (CGVS notities persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, hierna CCGVS1, pg 11 en 14). Daarna werd u geen enkele keer meer gearresteerd. U bleef op uw adres in Grozny wonen en u ging in maart 2017 terug aan het werk (CGVS1, pg 4, 5, 11). Hieruit blijkt dat u uw dagelijks leven voort zette, dat u het niet nodig achtte om onder te duiken of in de luwte te blijven. Zelfs nadat u geen gevolg gaf aan de eerste convocatie, volgens dewelke u zich op 20 maart 2017 bij de politie moest aanbieden, ondernamen de autoriteiten geen stappen jegens u. Pas negen dagen later, op 29 maart zouden de autoriteiten u terug gecontacteerd hebben. Toen ging u wel langs op het politiebureau, moest u een verklaring ondertekenen die vervolgens verscheurd werd door de rechercheur en mocht u zonder meer beschikken. U kon gedurende ruim twee maanden uw normale leven voort zetten tot u dan op 5 juni 2017 nogmaals opgeroepen werd. U verklaarde dat deze tweede convocatie de doorslag gaf in uw beslissing om te vertrekken. Uw moeder werd zenuwachtig en uw zus stelde voor om, al was het maar tijdelijk, Tsjetsjenië te verlaten en met haar naar België te reizen (CGVS1, pg 12 en 13). U verklaarde dat u in eerste instantie niet wilde vertrekken, omdat u het goed had in Tsjetsjenië, u had werk en meerdere auto's (CGVS1, pg 13). U zou dan uw paspoort en visum geregeld hebben en vertrokken zijn. Hoewel u voor de tweede maal geen gevolg zou gegeven hebben aan een convocatie van de politie, zouden de autoriteiten u dan wel nog een internationaal paspoort uitgereikt hebben. Het is op zijn minst merkwaardig dat u aan een internationaal paspoort zou geraakt zijn, indien de autoriteiten nog de intentie hadden u op te volgen en/of te vervolgen. U verbleef na het ontvangen van de tweede convocatie nog een maand in de Russische Federatie en het feit dat u zich toch niet aanbood bij de politie had kennelijk geen gevolgen in de loop van deze maand, wat eveneens vragen oproept. U kon met uw eigen internationaal paspoort en met een geldig Schengenvisum de Russische Federatie verlaten.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u via het Terechny district Tsjetsjenië verliet en dat u voor het overige vage verklaringen aflegde over uw reisroute en de controles onderweg. U zou enkel gecontroleerd zijn in Ossetië, waar geen vragen gesteld werden, de rest van de route kende u niet meer en u wist ook niet meer of u gecontroleerd werd bij het binnen reizen van de Schengenzone (CGVS1, pg 9). Bovendien legde u uw internationaal paspoort niet voor – u zou dit gewoon weg gegooid hebben in België omdat u hoorde dat u zou gerepatriëerd worden indien u een internationaal paspoort in uw bezit had – zodat u uw reisroute op geen enkele manier kon staven (CGVS 1, pg 9). Het lijkt weinig aannemelijk dat u gewoon uw internationaal paspoort zou weg gooien, gelet op de waarde van een internationaal paspoort. Uw echtgenote, B.Z. (...), bleef ook uitermate vaag over jullie reispassen. Zij verklaarde dat ze haar paspoort aan u zou gegeven hebben en dat ze niet wist wat u ermee gedaan hebt, en 'misschien weg gegooid' (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 7 juni 2018, pg 4). Dergelijke vage verklaringen over een belangrijk reisdocument, kunnen geenszins overtuigen. Het achterhouden van uw internationaal paspoort en de vage verklaringen over uw reisroute wijzen er op dat u wellicht informatie tracht te verbergen met betrekking tot uw uitreis uit de Russische Federatie en de eventuele controles op uw route. In elk geval blijkt dat u probleemloos Tsjetsjenië en de Russische Federatie kon uitreizen.

Na uw vertrek zouden de autoriteiten dan op 21 augustus 2017 een opsporingsbericht jegens u opgesteld hebben. Dit houdt gelet op de gebeurtenissen die het opsporingsbericht zouden voorafgegaan zijn hoegenaamd geen steek. Waarom zou u immers zo'n acht maanden na de gezamenlijke arrestatie met uw broer toch nog opgespoord worden, terwijl de autoriteiten u na de

arrestatie in januari niet meer gearresteerd hadden, u uw normale leven voort zette, en de autoriteiten u een paspoort afleverden en u met uw eigen paspoort het land lieten uitreizen. Bovendien kon u ook niet uitleggen op welke basis dit opsporingsbericht werd opgesteld en of u dan strafrechtelijk vervolgd werd. U had dienaangaande louter vermoedens. U wist niet of u momenteel vervolgd wordt, u kon dit enkel vermoeden omdat u officieel gezocht wordt (CGVS notities persoonlijk onderhoud 5 juli 2017, hierna CGVS2, pg 15). Uw familie zou wel weten dat u gezocht wordt, maar niet waarom u gezocht wordt. In het geval van uw broer was het echter snel duidelijk wat de aanklacht inhield, dit blijkt uit de beslissingen van de rechtbank om de aanhouding te verlengen en het proces-verbaal van zijn arrestatie. Er moest immers een aanklacht of beschuldiging zijn om uw broer verder te kunnen aanhouden in de loop naar een proces. U wist echter niet wat u ten laste gelegd wordt en u verklaarde dat u misschien zou vervolgd worden omwille van uw broer op basis van art. 208 wat verband houdt met terrorisme (CGVS2, pg 15). Het is onwaarschijnlijk dat u officieel zou opgespoord worden zonder dat het duidelijk zou zijn waarom u gezocht wordt en op welke basis u vervolgd wordt. Te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode voordien sinds de arrestatie van 20 januari 2017 op geen enkel ogenblik officieel aangeklaagd werd, terwijl tegen uw broer wel van bij aanvang een duidelijke aanklacht werd opgesteld als basis voor zijn aanhouding en hij sinds 20 januari 2017 werd vast gehouden. Het komt ook weinig aannemelijk over dat u sinds 21 augustus 2017 officieel zou opgespoord worden, maar dat uw echtgenote niet ondervraagd zou geweest zijn over uw verblijfplaats. Uw echtgenote verklaarde dat zij persoonlijk niet ondervraagd werd door de autoriteiten (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 5 juli 2018, pg 5). Haar uitleg hiervoor was dat ze alles snel zou geregeld hebben en vertrok. Zij zou op 11 september 2017 de Russische Federatie verlaten hebben. De autoriteiten hadden aldus zeker nog de mogelijkheid om uw echtgenote te ondervragen en haar verklaring kan dan ook niet overtuigen.

Naast de gebrekkige logica en het onwaarschijnlijk karakter van uw vluchtrelaas, werd de geloofwaardigheid van uw relaas eveneens aangetast doordat uw verklaringen over het verloop en de volgorde van de gebeurtenissen niet klopten met de informatie in uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenote. In uw paspoort is namelijk een stempel opgenomen waaruit blijkt dat aan u op 20 april 2017 een internationaal paspoort werd afgeleverd. Een uittreksel met informatie in verband met uw visumaanvraag bevestigt dat uw paspoort op 20 april 2017 werd uitgereikt. U had echter verklaard dat u pas na de tweede convocatie van 5 juni 2017 besloten had om de Russische Federatie te verlaten en een paspoort en visum te regelen. Uw echtgenote zou pas besloten hebben om te vertrekken, nadat bleek dat er een opsporingsbericht werd uitgevaardigd op 21 augustus 2018 (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 7 juni 2018, pg 5 en 5 juli 2018, pg 8). Eind augustus regelde uw echtgenote haar paspoort en visum (ibid en CGVS echtgenote 5 juli 2018, pg 2). Uit de stempel in haar binnenlands paspoort blijkt echter dat op 10 maart 2017 een internationaal paspoort werd uitgereikt aan uw echtgenote. Het verloop van de gebeurtenissen zoals u schetste, blijkt aldus niet te kloppen. U en uw echtgenote waren reeds eerder jullie vertrek aan het plannen. Wat jullie dan wel deed beslissen om te vertrekken is hierdoor onduidelijk. Het komt u als verzoeker toe om hierover duidelijkheid te scheppen. Dit betreft immers een kernelement van uw vluchtrelaas. Geconfronteerd met de datum van afgifte van uw paspoort kon u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen uitleg verstrekken. U zei dat u dacht dat het niet 20 april kon zijn, dat u het in juni deed naar de paspoort dienst gaan (CGVS1, pg 10). U moest zich aldus beperken tot het herhalen van uw verklaring. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u opnieuw dat u na het ontvangen van de tweede convocatie uw paspoort aanvroeg, maar u voegde toe dat de persoon die het paspoort aanmaakte het document zou opgesteld hebben met een vroegere datum, dus met andere woorden dat de opsteller de datum van afgifte zou geantidateerd hebben (CGVS2, pg 15). Dat u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met deze uitleg komt aanzetten terwijl u tijdens het eerste onderhoud geen verklaring kon verstrekken na confrontatie is al opmerkelijk en daarenboven kan er redelijkerwijs niet ingezien worden hoe het mogelijk zou zijn om een internationaal paspoort te antidateren en zelfs als het mogelijk zou zijn wat het nut ervan zou zijn.

Tevens werd de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas bijkomend ondergraven door enkele vaagheden in uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U en uw echtgenote bleven vaag over het moment waarop zij zou vernomen hebben dat u nog een convocatie ontvangen had. U wist niet meer of uw echtgenote thuis was op het moment dat de convocatie gebracht werd (CGVS2, pg 14). U wist niet meer bij welke rechercheur u zich moest aanbieden volgens deze convocatie, noch door wie de convocatie gebracht werd (CGVS2, pg 14). U wist niet meer of u uw echtgenote had ingelicht dat er nog een convocatie was, of dat uw moeder haar had ingelicht (CGVS2, pg 14). U verklaarde dat uw echtgenote meteen op de hoogte was, namelijk dezelfde avond al (CGVS2, pg 14). Uw echtgenote moest toegeven dat ze de convocatie niet eens bekeken had en kon dan ook niet met zekerheid zeggen bij welke instantie u zich diende aan te bieden (CGVS echtgenote, 5 juli 2018, pg 7). Ze wist niet meer of ze meteen op de hoogte was van de convocatie, of dat zij dit pas later wist, noch kon ze zeggen of ze

het vernomen had van u of van haar schoonmoeder (ibid). Uit uw verklaringen bleek dat de tweede convocatie de doorslag zou gegeven hebben in uw beslissing om uw land van herkomst te ontvluchten. Er mag dan ook verwacht worden dat u en uw echtgenote zich nog precies zouden herinneren wanneer zij ingelicht werd en door wie en dat de gesprekken omtrent uw beslissing om te vluchten na ontvangst van de tweede convocatie in jullie geheugen zouden gegrift staan. Toen u gewezen werd op het vage karakter van uw verklaringen hieromtrent ontweek u de vraag en gaf u geen afdoende verklaring (CGVS2, pg 14) U herhaalde uw verklaringen over het voorstel van uw zus, de bezorgdheid van uw moeder en de stappen die u ondernam om te kunnen vertrekken (CGVS2, pg 14-15).

Ten slotte werd vastgesteld dat uw verklaringen niet volledig overeen stemden met de informatie die opgenomen werd in het verslag van het ziekenhuis dat u neerlegde. Zo vermeldt dit attest van het ziekenhuis dat u opgenomen werd met meerdere kneuzingen, hematomen, snijwonden aan de bovenste en onderste ledematen en vermoedelijk een hersenschudding (zie vertaling attest ziekenhuis). Gevraagd naar de aard en plaats van uw verwondingen, verklaarde u dat u blauwe plekken kreeg doordat u met een buis geslagen werd, dat er bloed zat op een van uw benen, dat uw gezicht sporen vertoonde van een klap die u gekregen had (CGVS1, pg 18). Uw echtgenote verklaarde evenwel dat er niets te zien was qua verwondingen op uw gezicht (CGVS echtgenote, 6 juni 2018, pg 8). U vermeldde geen snijwonden, noch dat u wellicht een hersenschudding had zoals in het attest werd opgenomen. Er werd u vervolgens gevraagd of u snijwonden had, wat u formeel ontkende (CGVS1, pg 18). In het kader van het tweede persoonlijk onderhoud paste u uw verklaring aan. U stelde dat u vooral verwondingen had aan uw rug, en benen, dat een van uw benen bloedde en dat u vooraan wat snijwonden had en ook op uw handen en polsen. Gewezen op uw voorgaande verklaringen met betrekking tot de snijwonden, stelde u dat het veeleer om schrammen ging die niet erg bloedden (CGVS2, pg 4). U kon dan echter ook in het kader van het eerste onderhoud verklaard hebben dat u schrammen had en dit uitgelegd hebben toen u gevraagd werd of u snijwonden had. Uw aangepaste versie heft uw voorgaande verklaring niet op. Ook vermeldt het attest dat volgens de verklaringen van de patiënt hij meegenomen werd door onbekende mensen in camouflage-uniform, terwijl u verklaarde dat u meegenomen werd door mannen in een zwart uniform, zonder vlekken (CGVS1, pg 17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud had u deze kleine discrepantie zichtbaar ook zelf opgemerkt en stelde u dat het attest een fout bevat met betrekking tot de soort uniformen. Nochtans blijkt uit het attest dat het uw woorden zouden geweest zijn. Hierop gewezen zei u dat het aan uw vader lag en dat het misschien om een vergissing ging (CGVS2, pg 5). Al bij al zou het toch merkwaardig zijn dat u of uw vader verklaren dat u meegenomen werd door personen in zwarte uniformen en dat de opsteller van het attest camouflage uniformen zou genoteerd hebben. Nog aangaande uw ziekenhuisopname was het enigszins merkwaardig dat u de naam van uw dokter niet kende, hoewel u verklaarde zeven à tien dagen in het ziekenhuis gelegen te hebben (CGVS2, pg 3).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u verklaarde dat u geen vrees voor vervolging koesterde omwille van uw baard. U zou een keer op straat aangesproken zijn door een politieagent over uw baard zo'n zestal jaar geleden. U droeg een normale, vrij korte baard. Nadien kende u nooit meer problemen omwille van uw baard. (CGVS1, pg 16-17) U verklaarde bij de DVZ dat u gedurende twee à drie jaar regelmatig werd tegengehouden omwille van uw baard, maar hierop gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat het om een vergissing moest gaan en dat u zulks niet verklaard had. Wat er ook van zij, er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw baard.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te

bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en kunnen uw teloorgegangene geloofwaardigheid niet afdoende herstellen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en de kopie van een attest van gezinssamenstelling, staven uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en gezinssituatie, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Het verslag van het ziekenhuis werd hierboven reeds besproken. Hierbij dient opgemerkt te worden, en dit geldt evenzeer voor de convocaties en het opsporingsbericht die u neerlegde, dat aan documenten slechts bewijswaarde kan toegeschreven worden indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Dit was hier echter niet het geval. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt ook dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om documenten zoals bijvoorbeeld politieconvocaties te verkrijgen tegen betaling. Dit relateert in sterke mate de bewijswaarde van dergelijke documenten. Daarenboven lijkt het merkwaardig dat de convocatie op onvolledige wijze is ingevuld. De regel waar aangegeven moet worden met welke zaak de convocatie verband houdt werd op beide convocaties blanco gelaten. Evenmin wordt aangegeven in welke hoedanigheid u zich diende aan te bieden, bijvoorbeeld als verdachte of als getuige. De documenten in verband met de gerechtelijke procedure van uw broer, namelijk de kopie van het proces-verbaal van de aanhouding van een verdachte opgesteld op 30 januari 2017, drie kopieën van uitspraken van de rechtbank van 1 februari 2017, 23 maart 2017 en 26 april 2017 (verlenging aanhouding), een schrijven in verband met een moraliteitsverslag van uw broer Y. (...), de kopie van het moraliteitsverslag van uw broer, de kopie van getuigenverklaringen over het gedrag van uw broer en een kopie van een vonnis van 6 juli 2017, tonen aan dat uw broer gearresteerd en veroordeeld werd. Dit wordt evenmin betwist door het CGVS. De kopieën van foto's van een persoon met verwondingen, staven niet dat u zelf op systematische wijze vervolgd werd door de Tsjetsjeense autoriteiten. Op basis van de foto kan niet met zekerheid vastgesteld worden wie de afgebeelde persoon is en al zeker niet dat de verwondingen van deze persoon verband zouden houden met uw zaak of een risico in uwen hoofde zouden aantonen. De USB-stick die u neerlegde, bevat volgens uw verklaringen algemene informatie over de situatie in Tsjetsjenië. Het neerleggen van informatie met betrekking tot de algemene situatie, wijzigt echter niets aan bovenstaande analyse. Het risico op vervolging moet immers in concreto aangetoond worden en elk verzoek om bescherming wordt op individuele wijze onderzocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van B.Z. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent moslim. U was studente geneeskunde en u verbleef afwisselend in Ingoesjetië voor uw studies en in Grozny bij uw echtgenoot, I.Y. (...) (O.V. X).

Uw echtgenoot Y.I. (...) kende problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten. Op 20 januari 2017 werd hij thuis bij zijn ouders gearresteerd, samen met zijn broer I.Y. (...), door de ROVD (Regionale Afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, regionale politie). Hij werd vastgehouden en werd mishandeld tijdens zijn vasthouding. Na enkele uren werd hij terug vrijgelaten. Zijn broer Y. (...) bleef vast gehouden. De volgende dag werd uw echtgenoot door zijn vader naar het ziekenhuis gebracht. Hij bleef 7 à 10 dagen in het ziekenhuis. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis vond een huiszoeking plaats in jullie appartement en werd de computer van uw echtgenoot in beslag genomen. In maart 2017 ging uw echtgenoot terug aan het werk. Vervolgens ontving hij een convocatie. Hij diende zich op 20 maart 2017 aan te bieden bij de ROVD. Op 29 maart 2017 werd uw echtgenoot opgebeld door een rechercheur met de mededeling dat hij moest langs komen. Uw echtgenoot ging langs bij de politie en werd ondervraagd over een wapenlevering aan de vermeende groepering van uw schoonbroer Y. (...). Hij diende een

schriftelijke verklaring af te leggen, die vervolgens door de rechercheur verscheurd werd. In juni 2017 ontving uw echtgenoot een tweede convocatie. Hij diende zich op 5 juni 2017 aan te bieden bij de ROVD. Hierdoor werd uw schoonmoeder zenuwachtig en raadde uw schoonzus, I.Z. (...), die in België verblijft en toen op bezoek was in Tsjetsjenië, uw echtgenoot aan om naar België te komen om toch op zijn minst de situatie even af te wachten. Uw echtgenoot regelde een paspoort en een visum en op 5 juli 2017 verliet hij Tsjetsjenië. Kort na het vertrek van uw echtgenoot werd uw schoonbroer I.Y. (...) veroordeeld tot een gevangenisstraf op basis van artikel 208 van het Russisch strafwetboek. U bleef in de Russische Federatie en u werkte uw studies geneeskunde af. Op 28 juli 2017 behaalde u uw accreditatie als arts. Op 21 augustus 2017 werd een opsporingsbericht jegens uw echtgenoot uitgevaardigd. Hierdoor besloot u dat u maar beter ook kon vertrekken. U regelde een Schengenvisum en begin september 2017 verliet u Tsjetsjenië. U herinnert zich niet goed via welke landen u reisde, maar u dacht dat het om Letland, Litouwen, Polen en Duitsland ging. Op 14 september 2017 kwam u in België aan. Op 02 oktober 2017 diende u samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legde u volgende documenten neer: uw origineel binnenlands paspoort afgeleverd op 18 juli 2014, uw originele geboorteakte en uw accreditatie als arts van 28 juli 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot, I.Y. (...), namelijk dat uw echtgenoot problemen kende met de Tsjetsjeense autoriteiten en dat zijn broer veroordeeld werd omdat hij de intentie zou gehad hebben om in Syrië te gaan strijden. U verklaarde dat u geen eigen asielmotieven wenste aan te brengen (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, pg 6). Wat deze motieven betreft, werd in het kader van het verzoek van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Russische Federatie verlaten hebt, nadat u problemen kende met de Tsjetsjeense autoriteiten en uw broer I.Y. (...) vervolgd werd omdat hij de intentie zou gehad hebben om naar Syrië te vertrekken om daar te gaan strijden. U vreest hetzelfde lot te ondergaan als uw broer Y. (...). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS het aannemelijk acht dat uw broer I.Y. (...) een veroordeling opliep in de Russische Federatie. Uit de stukken die u neerlegde en uit informatie die teruggevonden werd door het CGVS (zie bijgevoegde COI Case), blijkt inderdaad dat uw broer Y. (...) op 6 juli 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf op basis van artikel 208 van het Russisch strafwetboek. Deze veroordeling werd uitgesproken op 6 juli 2017 door de rechtbank van rayon Lenin in Grozny. Het vonnis vermeldt dat uw broer, samen met anderen, de intentie gehad zou hebben om in Syrië te gaan strijden. Vooraleer de groep waartoe uw broer zou behoren hun vertrek naar Syrië kon organiseren werden zij gevat door de autoriteiten met voornoemde veroordeling tot gevolg. Voor zover aannemelijk zou zijn dat uw broer een onterechte veroordeling werd aangewreven, zoals u verklaarde, moet worden opgemerkt dat het louteregegeven dat uw broer al dan niet onterecht een veroordeling opliep, op zich onvoldoende is om in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

Hiertoe moet u het risico op actuele en ernstige vervolging voor u persoonlijk in concreto aannemelijk maken. Op dit punt bent u in gebreke gebleven. Uw vluchtrelaas, wat de verschillende gebeurtenissen betreft, die u persoonlijk zouden overkomen zijn, kan namelijk niet als geloofwaardig beschouwd worden. Verschillende vaststellingen hebben de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit gehaald:

Zo komt uw vluchtrelaas op meerdere punten onwaarschijnlijk en onlogisch over. Indien de Tsjetsjeense autoriteiten werkelijk de intentie zouden hebben om u te vervolgen net zoals uw broer, houdt het weinig steek dat uw broer van meet af aan vast gehouden werd sinds zijn arrestatie, terwijl u na de vasthouding op 20 januari 2017 na 4 à 5 uur mocht beschikken. U verklaarde dat uw gsm onderzocht werd, maar er werden geen zaken gevonden, hetzij op uw gsm-toestel of elders, die een verdere vervolging zouden rechtvaardigen zodat u na tussenkomst van een familielid dat bij het regiment van Achmad Kadyrov aangesloten geweest was, vrijgelaten werd (CGVS notities persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, hierna CCGVS1, pg 11 en 14). Daarna werd u geen enkele keer meer gearresteerd. U bleef op uw adres in Grozny wonen en u ging in maart 2017 terug aan het werk (CGVS1, pg 4, 5, 11). Hieruit blijkt dat u uw dagelijks leven voort zette, dat u het niet nodig achtte om onder te duiken of in de luwte te blijven. Zelfs nadat u geen gevolg gaf aan de eerste convocatie, volgens dewelke u zich op 20 maart 2017 bij de politie moest aanbieden, ondernamen de autoriteiten geen stappen jegens u. Pas negen dagen later, op 29 maart zouden de autoriteiten u terug gecontacteerd hebben. Toen ging u wel langs op het politiebureau, moest u een verklaring ondertekenen die vervolgens verscheurd werd door de rechercheur en mocht u zonder meer beschikken. U kon gedurende ruim twee maanden uw normale leven voort zetten tot u dan op 5 juni 2017 nogmaals opgeroepen werd. U verklaarde dat deze tweede convocatie de doorslag gaf in uw beslissing om te vertrekken. Uw moeder werd zenuwachtig en uw zus stelde voor om, al was het maar tijdelijk, Tsjetsjenië te verlaten en met haar naar België te reizen (CGVS1, pg 12 en 13). U verklaarde dat u in eerste instantie niet wilde vertrekken, omdat u het goed had in Tsjetsjenië, u had werk en meerdere auto's (CGVS1, pg 13). U zou dan uw paspoort en visum geregeld hebben en vertrokken zijn. Hoewel u voor de tweede maal geen gevolg zou gegeven hebben aan een convocatie van de politie, zouden de autoriteiten u dan wel nog een internationaal paspoort uitgereikt hebben. Het is op zijn minst merkwaardig dat u aan een internationaal paspoort zou geraakt zijn, indien de autoriteiten nog de intentie hadden u op te volgen en/of te vervolgen. U verbleef na het ontvangen van de tweede convocatie nog een maand in de Russische Federatie en het feit dat u zich toch niet aanbood bij de politie had kennelijk geen gevolgen in de loop van deze maand, wat eveneens vragen oproept. U kon met uw eigen internationaal paspoort en met een geldig Schengenvisum de Russische Federatie verlaten.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u via het Terechny district Tsjetsjenië verliet en dat u voor het overige vage verklaringen aflegde over uw reisroute en de controles onderweg. U zou enkel gecontroleerd zijn in Ossetië, waar geen vragen gesteld werden, de rest van de route kende u niet meer en u wist ook niet meer of u gecontroleerd werd bij het binnen reizen van de Schengenzone (CGVS1, pg 9). Bovendien legde u uw internationaal paspoort niet voor – u zou dit gewoon weg gegooid hebben in België omdat u hoorde dat u zou gerepatriëerd worden indien u een internationaal paspoort in uw bezit had – zodat u uw reisroute op geen enkele manier kon staven (CGVS 1, pg 9). Het lijkt weinig aannemelijk dat u gewoon uw internationaal paspoort zou weg gooien, gelet op de waarde van een internationaal paspoort. Uw echtgenote, B.Z. (...), bleef ook uitermate vaag over jullie reispassen. Zij verklaarde dat ze haar paspoort aan u zou gegeven hebben en dat ze niet wist wat u ermee gedaan hebt, en 'misschien weg gegooid' (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 7 juni 2018, pg 4). Dergelijke vage verklaringen over een belangrijk reisdocument, kunnen geenszins overtuigen. Het achterhouden van uw internationaal paspoort en de vage verklaringen over uw reisroute wijzen er op dat u wellicht informatie tracht te verbergen met betrekking tot uw uitreis uit de Russische Federatie en de eventuele controles op uw route. In elk geval blijkt dat u probleemloos Tsjetsjenië en de Russische Federatie kon uitreizen.

Na uw vertrek zouden de autoriteiten dan op 21 augustus 2017 een opsporingsbericht jegens u opgesteld hebben. Dit houdt gelet op de gebeurtenissen die het opsporingsbericht zouden voorafgegaan zijn hoegenaamd geen steek. Waarom zou u immers zo'n acht maanden na de gezamenlijke arrestatie met uw broer toch nog opgespoord worden, terwijl de autoriteiten u na de arrestatie in januari niet meer gearresteerd hadden, u uw normale leven voort zette, en de autoriteiten u een paspoort afleverden en u met uw eigen paspoort het land lieten uitreizen. Bovendien kon u ook niet uitleggen op welke basis dit opsporingsbericht werd opgesteld en of u dan strafrechtelijk vervolgd werd. U had dienaangaande louter vermoedens. U wist niet of u momenteel vervolgd wordt, u kon dit enkel vermoeden omdat u officieel gezocht wordt (CGVS notities persoonlijk onderhoud 5 juli 2017, hierna CCGVS2, pg 15). Uw familie zou wel weten dat u gezocht wordt, maar niet waarom u gezocht wordt. In het geval van uw broer was het echter snel duidelijk wat de aanklacht inhield, dit blijkt uit de

beslissingen van de rechtbank om de aanhouding te verlengen en het proces-verbaal van zijn arrestatie. Er moest immers een aanklacht of beschuldiging zijn om uw broer verder te kunnen aanhouden in de loop naar een proces. U wist echter niet wat u ten laste gelegd wordt en u verklaarde dat u misschien zou vervolgd worden omwille van uw broer op basis van art. 208 wat verband houdt met terrorisme (CGVS2, pg 15). Het is onwaarschijnlijk dat u officieel zou opgespoord worden zonder dat het duidelijk zou zijn waarom u gezocht wordt en op welke basis u vervolgd wordt. Te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode voordien sinds de arrestatie van 20 januari 2017 op geen enkel ogenblik officieel aangeklaagd werd, terwijl tegen uw broer wel van bij aanvang een duidelijke aanklacht werd opgesteld als basis voor zijn aanhouding en hij sinds 20 januari 2017 werd vast gehouden.

Het komt ook weinig aannemelijk over dat u sinds 21 augustus 2017 officieel zou opgespoord worden, maar dat uw echtgenote niet ondervraagd zou geweest zijn over uw verblijfplaats. Uw echtgenote verklaarde dat zij persoonlijk niet ondervraagd werd door de autoriteiten (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 5 juli 2018, pg 5). Haar uitleg hiervoor was dat ze alles snel zou geregeld hebben en vertrok. Zij zou op 11 september 2017 de Russische Federatie verlaten hebben. De autoriteiten hadden aldus zeker nog de mogelijkheid om uw echtgenote te ondervragen en haar verklaring kan dan ook niet overtuigen.

Naast de gebrekkige logica en het onwaarschijnlijk karakter van uw vluchtrelaas, werd de geloofwaardigheid van uw relaas eveneens aangetast doordat uw verklaringen over het verloop en de volgorde van de gebeurtenissen niet klopten met de informatie in uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenote. In uw paspoort is namelijk een stempel opgenomen waaruit blijkt dat aan u op 20 april 2017 een internationaal paspoort werd afgeleverd. Een uittreksel met informatie in verband met uw visumaanvraag bevestigt dat uw paspoort op 20 april 2017 werd uitgereikt. U had echter verklaard dat u pas na de tweede convocatie van 5 juni 2017 besloten had om de Russische Federatie te verlaten en een paspoort en visum te regelen. Uw echtgenote zou pas besloten hebben om te vertrekken, nadat bleek dat er een opsporingsbericht werd uitgevaardigd op 21 augustus 2018 (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 7 juni 2018, pg 5 en 5 juli 2018, pg 8). Eind augustus regelde uw echtgenote haar paspoort en visum (ibid en CGVS echtgenote 5 juli 2018, pg 2). Uit de stempel in haar binnenlands paspoort blijkt echter dat op 10 maart 2017 een internationaal paspoort werd uitgereikt aan uw echtgenote. Het verloop van de gebeurtenissen zoals u schetste, blijkt aldus niet te kloppen. U en uw echtgenote waren reeds eerder jullie vertrek aan het plannen. Wat jullie dan wel deed beslissen om te vertrekken is hierdoor onduidelijk. Het komt u als verzoeker toe om hierover duidelijkheid te scheppen. Dit betreft immers een kernelement van uw vluchtrelaas. Geconfronteerd met de datum van afgifte van uw paspoort kon u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen uitleg verstrekken. U zei dat u dacht dat het niet 20 april kon zijn, dat u het in juni deed naar de paspoort dienst gaan (CGVS1, pg 10). U moest zich aldus beperken tot het herhalen van uw verklaring. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u opnieuw dat u na het ontvangen van de tweede convocatie uw paspoort aanvroeg, maar u voegde toe dat de persoon die het paspoort aanmaakte het document zou opgesteld hebben met een vroegere datum, dus met andere woorden dat de opsteller de datum van afgifte zou geantidateerd hebben (CGVS2, pg 15). Dat u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met deze uitleg komt aanzetten terwijl u tijdens het eerste onderhoud geen verklaring kon verstrekken na confrontatie is al opmerkelijk en daarenboven kan er redelijkerwijs niet ingezien worden hoe het mogelijk zou zijn om een internationaal paspoort te antidateren en zelfs als het mogelijk zou zijn wat het nut ervan zou zijn.

Tevens werd de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas bijkomend ondergraven door enkele vaagheden in uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U en uw echtgenote bleven vaag over het moment waarop zij zou vernomen hebben dat u nog een convocatie ontvangen had. U wist niet meer of uw echtgenote thuis was op het moment dat de convocatie gebracht werd (CGVS2, pg 14). U wist niet meer bij welke rechercheur u zich moest aanbieden volgens deze convocatie, noch door wie de convocatie gebracht werd (CGVS2, pg 14). U wist niet meer of u uw echtgenote had ingelicht dat er nog een convocatie was, of dat uw moeder haar had ingelicht (CGVS2, pg 14). U verklaarde dat uw echtgenote meteen op de hoogte was, namelijk dezelfde avond al (CGVS2, pg 14). Uw echtgenote moest toegeven dat ze de convocatie niet eens bekeken had en kon dan ook niet met zekerheid zeggen bij welke instantie u zich diende aan te bieden (CGVS echtgenote, 5 juli 2018, pg 7). Ze wist niet meer of ze meteen op de hoogte was van de convocatie, of dat zij dit pas later wist, noch kon ze zeggen of ze het vernomen had van u of van haar schoonmoeder (ibid). Uit uw verklaringen bleek dat de tweede convocatie de doorslag zou gegeven hebben in uw beslissing om uw land van herkomst te ontvluchten. Er mag dan ook verwacht worden dat u en uw echtgenote zich nog precies zouden herinneren wanneer zij ingelicht werd en door wie en dat de gesprekken omtrent uw beslissing om te vluchten na ontvangst van de tweede convocatie in jullie geheugen zouden gegrift staan. Toen u gewezen werd op het vage karakter van uw verklaringen hieromtrent ontweek u de vraag en gaf u geen afdoende verklaring

(CGVS2, pg 14) U herhaalde uw verklaringen over het voorstel van uw zus, de bezorgdheid van uw moeder en de stappen die u ondernam om te kunnen vertrekken (CGVS2, pg 14-15).

Ten slotte werd vastgesteld dat uw verklaringen niet volledig overeen stemden met de informatie die opgenomen werd in het verslag van het ziekenhuis dat u neerlegde. Zo vermeldt dit attest van het ziekenhuis dat u opgenomen werd met meerdere kneuzingen, hematomen, snijwonden aan de bovenste en onderste ledematen en vermoedelijk een hersenschudding (zie vertaling attest ziekenhuis). Gevraagd naar de aard en plaats van uw verwondingen, verklaarde u dat u blauwe plekken kreeg doordat u met een buis geslagen werd, dat er bloed zat op een van uw benen, dat uw gezicht sporen vertoonde van een klap die u gekregen had (CGVS1, pg 18). Uw echtgenote verklaarde evenwel dat er niets te zien was qua verwondingen op uw gezicht (CGVS echtgenote, 6 juni 2018, pg 8). U vermeldde geen snijwonden, noch dat u wellicht een hersenschudding had zoals in het attest werd opgenomen. Er werd u vervolgens gevraagd of u snijwonden had, wat u formeel ontkende (CGVS1, pg 18). In het kader van het tweede persoonlijk onderhoud paste u uw verklaring aan. U stelde dat u vooral verwondingen had aan uw rug, en benen, dat een van uw benen bloedde en dat u vooraan wat snijwonden had en ook op uw handen en polsen. Gewezen op uw voorgaande verklaringen met betrekking tot de snijwonden, stelde u dat het veeleer om schrammen ging die niet erg bloedden (CGVS2, pg 4). U kon dan echter ook in het kader van het eerste onderhoud verklaard hebben dat u schrammen had en dit uitgelegd hebben toen u gevraagd werd of u snijwonden had. Uw aangepaste versie heft uw voorgaande verklaring niet op. Ook vermeldt het attest dat volgens de verklaringen van de patiënt hij meegenomen werd door onbekende mensen in camouflage-uniform, terwijl u verklaarde dat u meegenomen werd door mannen in een zwart uniform, zonder vlekken (CGVS1, pg 17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud had u deze kleine discrepantie blijkbaar ook zelf opgemerkt en stelde u dat het attest een fout bevat met betrekking tot de soort uniformen. Nochtans blijkt uit het attest dat het uw woorden zouden geweest zijn. Hierop gewezen zei u dat het aan uw vader lag en dat het misschien om een vergissing ging (CGVS2, pg 5). Al bij al zou het toch merkwaardig zijn dat u of uw vader verklaren dat u meegenomen werd door personen in zwarte uniformen en dat de opsteller van het attest camouflage uniformen zou genoteerd hebben. Nog aangaande uw ziekenhuisopname was het enigszins merkwaardig dat u de naam van uw dokter niet kende, hoewel u verklaarde zeven à tien dagen in het ziekenhuis gelegen te hebben (CGVS2, pg 3).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u verklaarde dat u geen vrees voor vervolging koesterde omwille van uw baard. U zou een keer op straat aangesproken zijn door een politieagent over uw baard zo'n zestal jaar geleden. U droeg een normale, vrij korte baard. Nadien kende u nooit meer problemen omwille van uw baard. (CGVS1, pg 16-17) U verklaarde bij de DVZ dat u gedurende twee à drie jaar regelmatig werd tegengehouden omwille van uw baard, maar hierop gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat het om een vergissing moest gaan en dat u zulks niet verklaard had. Wat er ook van zij, er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw baard.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en kunnen uw teloorgegangene geloofwaardigheid niet afdoende herstellen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en de kopie van een attest van gezinssamenstelling, staven uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en gezinssituatie, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Het verslag van het ziekenhuis werd hierboven reeds besproken. Hierbij dient opgemerkt te worden, en dit geldt evenzeer voor de convocaties en het opsporingsbericht die u neerlegde, dat aan documenten slechts bewijswaarde kan toegeschreven worden indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Dit was hier echter niet het geval. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt ook dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om documenten zoals bijvoorbeeld politieconvocaties te verkrijgen tegen betaling. Dit relateert in sterke mate de bewijswaarde van dergelijke documenten. Daarenboven lijkt het merkwaardig dat de convocatie op onvolledige wijze is ingevuld. De regel waar aangegeven moet worden met welke zaak de convocatie verband houdt werd op beide convocaties blanco gelaten. Evenmin wordt aangegeven in welke hoedanigheid u zich diende aan te bieden, bijvoorbeeld als verdachte of als getuige. De documenten in verband met de gerechtelijke procedure van uw broer, namelijk de kopie van het proces-verbaal van de aanhouding van een verdachte opgesteld op 30 januari 2017, drie kopieën van uitspraken van de rechtbank van 1 februari 2017, 23 maart 2017 en 26 april 2017 (verlenging aanhouding), een schrijven in verband met een moraliteitsverslag van uw broer Y. (...), de kopie van het moraliteitsverslag van uw broer, de kopie van getuigenverklaringen over het gedrag van uw broer en een kopie van een vonnis van 6 juli 2017, tonen aan dat uw broer gearresteerd en veroordeeld werd. Dit wordt evenmin betwist door het CGVS. De kopieën van foto's van een persoon met verwondingen, staven niet dat u zelf op systematische wijze vervolgd werd door de Tsjetsjeense autoriteiten. Op basis van de foto kan niet met zekerheid vastgesteld worden wie de afgebeelde persoon is en al zeker niet dat de verwondingen van deze persoon verband zouden houden met uw zaak of een risico in uwen hoofde zouden aantonen. De USB-stick die u neerlegde, bevat volgens uw verklaringen algemene informatie over de situatie in Tsjetsjenië. Het neerleggen van informatie met betrekking tot de algemene situatie, wijzigt echter niets aan bovenstaande analyse. Het risico op vervolging moet immers in concreto aangetoond worden en elk verzoek om bescherming wordt op individuele wijze onderzocht." Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u aanhaalde dat u een oom hebt die onterecht opgesloten werd. U verklaarde dienaangaande dat u zelf geen vrees voor vervolging koestert omwille van de problemen van dit familielid, omdat het niet om een rechtstreekse oom ging en omdat hij inmiddels toch vast zit (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, 6 juni 2018, pg 6).

De documenten die u neerlegde, namelijk uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte en uw accreditatie staven uw identiteit, nationaliteit en hogere opleiding tot arts, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Overigens kan opgemerkt worden dat het gegeven dat u in uw land van herkomst bleef totdat u uw studies had afgerond en u uw accreditatie behaald had, er bijkomend op wijst dat u geen gegronde vrees voor vervolging koesterde omwille van uw echtgenoot. Uw echtgenoot verliet al eerder dan u uw land van herkomst. U achtte het echter blijkbaar niet noodzakelijk om samen met uw echtgenoot het land te ontvluchten en zette eerst uw studies voort.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift "tot nietigverklaring" in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de "beginselen van behoorlijk bestuur" en het "verbod van willekeur".

Zij geven een aantal algemene, theoretische beschouwingen, stellen dat hun verklaringen geloofwaardig zijn en verwijten het CGVS een totaal gebrek aan feitenvinding. Vervolgens herhalen zij de aangevoerde feiten. In dit kader stellen zij onder meer dat verzoeker zijn internationale paspoort kon regelen op het ogenblik waarop hij nog niet geseind stond en er nog geen officiële vervolging aan de orde was. Om dezelfde reden konden verzoekende partijen Tsjetsjenië uiteindelijk ontvluchten. Op 21 augustus 2017 werd er een opsporingsbericht opgesteld maar verzoekende partijen waren intussen reeds het land uit.

Verzoekende partijen stellen dat verzoeker heeft uitgelegd waarom hij werd gezocht. Het had te maken met terrorisme, zijn broer en wapens. Heel exact weet hij het echter niet. verzoekende partijen benadrukken dat zij het officiële opsporingsbericht hebben neergelegd en een proces-verbaal van verhoor van januari 2017. Het is opvallend dat het CGVS niet ingaat op de inhoud van beide documenten. Er wordt verkozen de verklaringen van verzoekende partijen in twijfel te trekken, eerder dan de documenten te onderzoeken. Dat hun verklaringen en documenten worden losgekoppeld en dat de documenten niet worden onderzocht, vormt volgens verzoekende partijen een schending van de onderzoeksplicht.

Verzoekster werd niet over verzoeker ondervraagd omdat verzoekster reeds eind juli 2017 was vertrokken naar Ingoesjetië en aldaar bij haar oom verbleef tot 11 september 2017.

De paspoorten van verzoekende partijen werden in werkelijkheid veel later, na de convocatie van juni 2017, geregeld. Zij werden geregeld via de connectie van de vader in de dienst. Om deze niet in de problemen te brengen, werd er in de paspoorten valselijk een eerdere datum vermeld. Met deze valse datum kan dus geen rekening worden gehouden. Verzoeker vertrok onmiddellijk na het verkrijgen van het paspoort, op 5 juli 2017, uit Tsjetsjenië.

Over de zogenaamde vaagheden, doen verzoekende partijen verder gelden:

“Het is zo dat verzoeker niet weet waar zijn vrouw was op het moment dat de convocatie werd ontvangen, en dit om de reden dat de moeder van verzoeker deze convocatie heeft ontvangen.

Het is in dit verband zo dat de moeder van verzoeker heeft besloten dat zij moesten vluchten. Zij stelde dat al één van haar zonen vastzat in de gevangenis, en dat zij niet kon aanvaarden dat dit ook zo zou gebeuren met haar tweede zoon, weze dus verzoeker.

Zij heeft in de eerste plaats willen zorgen voor de veiligheid van verzoeker. Eerder dan veel documenten te bekijken, waarbij het algemeen geweten is dat er in het land van herkomst zelfs mensen zonder oproeping worden opgepakt en de inhoud van de oproeping veelal niet overeenstemt met de werkelijkheid, is het zo dat het duidelijk is geworden voor de volledige familie dat de vervolging zich niet zou beperken tot de broer van verzoeker, maar zich ook uitbreidde tot verzoeker zelf. Bovendien moet opgemerkt worden dat er geenszins op de convocatie vermeld stond waarom het één en ander gebeurde.

Het is inderdaad zo dat de aanhoudende oproepingen de reden waren voor de vlucht van verzoeker, waarbij het geenszins zo is dat de inhoud van de laatste oproeping de doorslag heeft gegeven, wel de reden dat er een nieuwe oproeping was gekomen.

Of dit nu was voor het één of het ander, dit was niet belangrijk, wel dat verzoeker niet met rust gelaten werd, en integendeel, klaarblijkelijk de intentie bestond om ook hem te gaan vervolgen.”

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op het neergelegde ziekenhuisattest. In dit kader betogen zij:

“Uiteindelijk gaat het CGVS meer dan uit de bocht waar zij door overdreven strenge interpretaties van de verklaringen en voorliggende stukken gaat voorhouden alsof de verklaringen van verzoekers niet zouden overeenstemmen met het attest van het ziekenhuis dat is voorgelegd worden.

Toen verzoeker geslagen werd heeft hij zijn handen voor zijn gezicht gehouden en zijn benen opgetrokken, waardoor hij verwondingen vertoonde aan diens ledematen, maar desondanks had hij toch zware klappen gekregen op het hoofd. Hierdoor heeft hij een hersenschudding opgelopen.

Hij verklaarde dat hij een aantal schrammen had, geen erge snijwonden. In een latere verklaring stelde hij dat hij snijwonden had, maar niet in een erge mate. Dit kan nu niet tegen verzoeker uitgelegd worden als een wijziging in diens verklaring en zekerlijk al niet als een wijziging van zijn relaas.

Idem voor wat betreft de verklaringen inzake de oorzaak van de verwondingen. Hij heeft steeds verklaard dat hij werd geslagen door personen in camouflagekledij. In het attest van het ziekenhuis is dit vermeld als personen in zwart uniform. Waarom dit zo vermeld is door het ziekenhuis weet verzoeker niet, maar feit is wel dat hij al- tijd heeft verklaard dat het door personen was die camouflagekledij aanhadden en op een bepaald ogenblik heeft verzoeker de discrepantie ook vastgesteld en het CGVS gewezen op de foutieve vermelding in het medisch attest.

Dit toont duidelijk het waarheidsgetrouw karakter van de verklaringen van verzoeker aan waarbij het totaal onaannemelijk is dat verzoeker op een fout in het medisch attest zou wijzen als hijzelf de waarheid niet vertelt.”

Verzoekende partijen verwijten verweerder andermaal een gebrek aan feitenvinding en stellen dat de hele beslissingen berusten op eenzijdige beweringen die niet stroken met de werkelijkheid. Er gebeurde onvoldoende eigen onderzoek door het CGVS naar achterliggende feiten en gebeurtenissen.

Verzoekende partijen geven in deze een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS en stellen:

“Het standpunt van CGVS dat de verklaringen van verzoekers en de door hem ingeroepen vrees niet kan aanvaard worden en zij tot de conclusie is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees aanwezig is overeenkomstig art. 48/3 VW en er bovendien volgens het CGVS geen sprake is van een uitzonderlijke situatie overeenkomstig art. 48/4 VW, gaat al te snel voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen zoals reeds hoger aangehaald.

Een dergelijke kringredenering waarbij enerzijds verklaringen als ongeloofwaardig minstens niet bewezen worden beschouwd omdat zij niet worden bewezen met stukken, en anderzijds stukken niet worden onderzocht omdat de verklaringen niet voldoende zijn, is geenszins enige afdoende motivering voor de afwijzing.

(...)

Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoekers te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

Er wordt dan ook gevraagd de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een nieuw en ditmaal correct onderzoek.

Dat anderzijds verzoekers menen dat hun rechten geschonden zijn in de mate waarin door RW zou beslist worden dat deze informatie niet door de Raad kan opgevraagd en/of onderzocht worden om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door het CGVS is opgevraagd en onderzocht geworden.

Dat gelet op hetgeen voorafgaat duidelijk blijkt dat het CGVS zich in haar afwijzende beslissing gebaseerd heeft op een al te eenzijdige en verkeerde interpretatie van de voorliggende problematiek en bovendien totaal verkeerde beweringen die zelfs niet kunnen stroken met de werkelijkheid, zodoende de volledige beslissing vernietigd dient te worden.”

2.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de *“beginselen behoorlijk bestuur”*.

Zij stellen:

“Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoekers, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoekers.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.”

Vervolgens geven zij een algemene uiteenzetting inzake de motiveringsplicht en stellen zij dat hieraan niet is voldaan.

Verzoekende partijen benadrukken dat in Rusland en Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. De situatie is er ernstig en precair en hun leven is er in gevaar.

“Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verschillende geheel eenzijdig geponeerde en betwistbare premisses van de kant van het CGVS.”

2.3. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het *“fair play-beginsel”*.

Volgens hen werd er geen afdoende onderzoek gevoerd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Het kan niet dat verzoekende partijen worden teruggestuurd naar een regio waar een manifeste schending van artikel 3 EVRM dreigt. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar *“recente landeninfo”*. Verweerder had zich ervan moeten vergewissen dat er voor verzoekende partijen geen enkel risico op mensonterende behandeling zal ontstaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekende partijen stellen dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden zijn. Nogmaals herhalen zij dat er ter zake geen enkel onderzoek werd gedaan.

2.4. Verzoekende partijen vragen aan de Raad gelet op het voorgaande om de bestreden beslissingen te “annuleren” en desgevallend de bevoegdheid in volle rechtsmacht uit te putten.

2.5. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen stukken bij het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting de kopieën neer van twee niet nader genoemde stukken die niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV.

Dient in deze te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

De door verzoekende partijen ter terechtzitting neergelegde stukken worden niet neergelegd door middel van een aanvullende nota. Bijgevolg worden deze niet in een aanvullende nota vervatte nieuwe elementen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten geweerd.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Inzake de aangevoerde schending van het ‘fair play’-beginsel, geven verzoekende partijen niet de minste verdere duiding.

Voorts tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat of op welke wijze de bestreden beslissingen zouden hebben geleid of zouden leiden tot het ontstaan van willekeur.

Verzoekende partijen duiden voor het overige evenmin welk(e) van de beginselen van behoorlijk bestuur zij benevens de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging geschonden achten. Evenmin geven zij aan op welke wijze deze schending zou zijn geschied.

Verder preciseren verzoekende partijen op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden.

Derhalve worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

4.2. De procedure voor de commissaris-generaal is verder geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen, te meer nu zij deze aangevoerde schending niet concreet uitwerken of onderbouwen, niet aan hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden bleken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

4.6. Waar verzoekende partijen het CGVS in het onderhavige verzoekschrift veelvuldig een totaal gebrek aan feitenvinding en onderzoek verwijten en meermaals poneren dat de bestreden beslissingen louter zouden schragen op eenzijdige beweringen en vermoedens, dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partijen bezwaarlijk kunnen volstaan met dergelijke louter algemene beweringen om de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Dit geldt nog des te meer nu deze beweringen een loutere en aperte miskenning vormen van de inhoud van zowel de bestreden beslissingen als de verklaringen, de landeninformatie en de overige stukken die zijn opgenomen in de administratieve dossiers.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Verzoekende partijen stellen hun land en regio van herkomst te hebben verlaten omdat zij naar aanleiding van de veroordeling van verzoekers broer problemen vreesden met de Tsjetsjeense autoriteiten.

In dit kader wordt de inhoud van de bestreden beslissingen door verzoekende partijen vooreerst niet betwist waar terecht gesteld wordt:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS het aannemelijk acht dat uw broer I.Y. (...) een veroordeling opliep in de Russische Federatie. Uit de stukken die u neerlegde en uit informatie die teruggevonden werd door het CGVS (zie bijgevoegde COI Case), blijkt inderdaad dat uw broer Y. (...) op 6 juli 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf op basis van artikel 208 van het Russisch strafwetboek. Deze veroordeling werd uitgesproken op 6 juli 2017 door de rechtbank van rayon Lenin in Grozny. Het vonnis vermeldt dat uw broer, samen met anderen, de intentie gehad zou hebben om in Syrië te gaan strijden. Vooraleer de groep waartoe uw broer zou behoren hun vertrek naar Syrië kon organiseren werden zij gevat door de autoriteiten met voornoemde veroordeling tot gevolg. Voor zover aannemelijk zou zijn dat uw broer een onterechte veroordeling werd aangewreven, zoals u verklaarde, moet worden opgemerkt dat het louteregegeven dat uw broer al dan niet onterecht een veroordeling opliep, op zich onvoldoende is om in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Hiertoe moet u het risico op actuele en ernstige vervolging voor u persoonlijk in concreto aannemelijk maken.”

Inzake de elementen die en het relaas dat verzoekende partijen aanvoeren en waaruit zou moeten blijken dat zij persoonlijk problemen zouden riskeren bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst, wordt in de bestreden beslissingen daarbij vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo komt uw vluchtrelaas op meerdere punten onwaarschijnlijk en onlogisch over. Indien de Tsjetsjeense autoriteiten werkelijk de intentie zouden hebben om u te vervolgen net zoals uw broer, houdt het weinig steek dat uw broer van meet af aan vast gehouden werd sinds zijn arrestatie, terwijl u na de vasthouding op 20 januari 2017 na 4 à 5 uur mocht beschikken. U verklaarde dat uw gsm onderzocht werd, maar er werden geen zaken gevonden, hetzij op uw gsm-toestel of elders, die een verdere vervolging zouden rechtvaardigen zodat u na tussenkomst van een familielid dat bij het regiment van Achmad Kadyrov aangesloten geweest was, vrijgelaten werd (CGVS notities persoonlijk onderhoud van 7 juni 2018, hierna CCGVS1, pg 11 en 14). Daarna werd u geen enkele keer meer gearresteerd. U bleef op uw adres in Grozny wonen en u ging in maart 2017 terug aan het werk (CGVS1, pg 4, 5, 11). Hieruit blijkt dat u uw dagelijks leven voort zette, dat u het niet nodig achtte om onder te duiken of in de luwte te blijven. Zelfs nadat u geen gevolg gaf aan de eerste convocatie, volgens dewelke u zich op 20 maart 2017 bij de politie moest aanbieden, ondernamen de autoriteiten geen stappen jegens u. Pas negen dagen later, op 29 maart zouden de autoriteiten u terug gecontacteerd hebben. Toen ging u wel langs op het politiebureau, moest u een verklaring ondertekenen die vervolgens verscheurd werd door de rechercheur en mocht u zonder meer beschikken. U kon gedurende ruim twee maanden uw normale leven voort zetten tot u dan op 5 juni 2017 nogmaals opgeroepen werd. U verklaarde dat deze tweede convocatie de doorslag gaf in uw beslissing om te vertrekken. Uw moeder werd zenuwachtig en uw zus stelde voor om, al was het maar tijdelijk, Tsjetsjenië te verlaten en met haar naar België te reizen (CGVS1, pg 12 en 13). U verklaarde dat u in eerste instantie niet wilde vertrekken, omdat u het goed had in Tsjetsjenië, u had werk en meerdere auto's (CGVS1, pg 13). U zou dan uw paspoort en visum geregeld hebben en vertrokken zijn. Hoewel u voor de tweede maal geen gevolg zou gegeven hebben aan een convocatie van de politie, zouden de autoriteiten u dan wel nog een internationaal paspoort uitgereikt hebben. Het is op zijn minst merkwaardig dat u aan een internationaal paspoort zou geraakt zijn, indien de autoriteiten nog de intentie hadden u op te volgen en/of te vervolgen. U verbleef na het ontvangen van de tweede convocatie nog een maand in de Russische Federatie en het feit dat u zich toch niet aanbood bij de politie had kennelijk geen gevolgen in de loop van deze maand, wat eveneens vragen oproept. U kon met uw eigen internationaal paspoort en met een geldig Schengenvisum de Russische Federatie verlaten.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u via het Terechny district Tsjetsjenië verliet en dat u voor het overige vage verklaringen aflegde over uw reisroute en de controles onderweg. U zou enkel gecontroleerd zijn in Ossetië, waar geen vragen gesteld werden, de rest van de route kende u niet meer en u wist ook niet meer of u gecontroleerd werd bij het binnen reizen van de Schengenzone (CGVS1, pg 9). Bovendien legde u uw internationaal paspoort niet voor – u zou dit gewoon weg gegooid hebben in België omdat u hoorde dat u zou gerepatriëerd worden indien u een internationaal paspoort in uw bezit had – zodat u uw reisroute op geen enkele manier kon staven (CGVS 1, pg 9). Het lijkt weinig aannemelijk dat u gewoon uw internationaal paspoort zou weg gooien, gelet op de waarde van een internationaal paspoort. Uw echtgenote, B.Z. (...), bleef ook uitermate vaag over jullie reispassen. Zij verklaarde dat ze haar paspoort aan u zou gegeven hebben en dat ze niet wist wat u ermee gedaan hebt, en ‘misschien weg gegooid’ (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 7 juni 2018, pg 4). Dergelijke vage verklaringen over een belangrijk reisdocument, kunnen geenszins overtuigen. Het achterhouden van uw internationaal paspoort en de vage verklaringen over uw reisroute wijzen er op dat u wellicht informatie tracht te verbergen met betrekking tot uw uitreis uit de Russische Federatie en de eventuele controles op uw route. In elk geval blijkt dat u probleemloos Tsjetsjenië en de Russische Federatie kon uitreizen.

(...)

Naast de gebrekkige logica en het onwaarschijnlijk karakter van uw vluchtrelaas, werd de geloofwaardigheid van uw relaas eveneens aangetast doordat uw verklaringen over het verloop en de volgorde van de gebeurtenissen niet klopten met de informatie in uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenote. In uw paspoort is namelijk een stempel opgenomen waaruit blijkt dat aan u op 20 april 2017 een internationaal paspoort werd afgeleverd. Een uittreksel met informatie in verband met uw visumaanvraag bevestigt dat uw paspoort op 20 april 2017 werd uitgereikt. U had echter verklaard dat u pas na de tweede convocatie van 5 juni 2017 besloten had om de Russische Federatie te verlaten en een paspoort en visum te regelen. Uw echtgenote zou pas besloten hebben om te vertrekken, nadat bleek dat er een opsporingsbericht werd uitgevaardigd op 21 augustus 2018 (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 7 juni 2018, pg 5 en 5 juli 2018, pg 8). Eind augustus regelde uw echtgenote haar paspoort en visum (ibid en CGVS echtgenote 5 juli 2018, pg 2). Uit de stempel in haar binnenlands paspoort blijkt echter dat op 10 maart 2017 een internationaal paspoort werd uitgereikt aan

uw echtgenote. Het verloop van de gebeurtenissen zoals u schetste, blijkt aldus niet te kloppen. U en uw echtgenote waren reeds eerder jullie vertrek aan het plannen. Wat jullie dan wel deed beslissen om te vertrekken is hierdoor onduidelijk. Het komt u als verzoeker toe om hierover duidelijkheid te scheppen. Dit betreft immers een kernelement van uw vluchtrelaas. Geconfronteerd met de datum van afgifte van uw paspoort kon u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen uitleg verstrekken. U zei dat u dacht dat het niet 20 april kon zijn, dat u het in juni deed naar de paspoort dienst gaan (CGVS1, pg 10). U moest zich aldus beperken tot het herhalen van uw verklaring. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u opnieuw dat u na het ontvangen van de tweede convocatie uw paspoort aanvraag, maar u voegde toe dat de persoon die het paspoort aanmaakte het document zou opgesteld hebben met een vroegere datum, dus met andere woorden dat de opsteller de datum van afgifte zou geantidateerd hebben (CGVS2, pg 15). Dat u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met deze uitleg komt aanzetten terwijl u tijdens het eerste onderhoud geen verklaring kon verstrekken na confrontatie is al opmerkelijk en daarenboven kan er redelijkerwijs niet ingezien worden hoe het mogelijk zou zijn om een internationaal paspoort te antidateren en zelfs als het mogelijk zou zijn wat het nut ervan zou zijn."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met hun loutere herhaling van de blote, gekunstelde en *post factum* geuite beweringen omtrent het regelen en het antidateren van hun paspoorten, kunnen zij bezwaarlijk volstaan om de gedane vaststellingen omtrent de hierop vermelde data te ontcrachten. Zo zij hun paspoorten, zoals zij beide aangaven tijdens hun tweede gehoor bij het CGVS en heden herhalen, werkelijk via een connectie binnen deze dienst hadden bekomen en indien hun paspoorten om deze reden zouden zijn geantidateerd, mocht zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissingen immers worden verwacht dat zij dit beide van bij aanvang zo zouden hebben aangegeven. Verzoeker deed dit tijdens het eerste gehoor bij het CGVS echter niet. Integendeel ontkende hij wanneer hij met de datum van uitgifte van zijn paspoort werd geconfronteerd deze datum en stelde hij: "20 april? Neen, volgens mij niet, ik deed het in juni, ik ging naar de dienst van de PP, UVD (paspoortinstantie)" (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS verzoeker, p.10).

De overige voormelde motieven laten verzoekende partijen ongemoeid. Gelet op het voorgaande, is het in het geheel niet aannemelijk dat één of beide verzoekende partijen in de negatieve aandacht stonden van de autoriteiten in hun land en regio van herkomst wanneer zij dit land en deze regio verlieten.

Verzoekende partijen kunnen dit enkel maar bevestigen waar zij aangeven dat verzoeker op het ogenblik dat hij het land verliet niet geseind stond en niet officieel werd gezocht en waar zij zelf aangeven dat zij hun paspoorten konden bekomen omdat zij op dat ogenblik nog niet werden gevisieerd.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen verder terecht gesteld:

"Na uw vertrek zouden de autoriteiten dan op 21 augustus 2017 een opsporingsbericht jegens u opgesteld hebben. Dit houdt gelet op de gebeurtenissen die het opsporingsbericht zouden voorafgegaan zijn hoegenaamd geen steek. Waarom zou u immers zo'n acht maanden na de gezamenlijke arrestatie met uw broer toch nog opgespoord worden, terwijl de autoriteiten u na de arrestatie in januari niet meer gearresteerd hadden, u uw normale leven voort zette, en de autoriteiten u een paspoort afleverden en u met uw eigen paspoort het land lieten uitreizen. Bovendien kon u ook niet uitleggen op welke basis dit opsporingsbericht werd opgesteld en of u dan strafrechtelijk vervolgd werd. U had dienaangaande louter vermoedens. U wist niet of u momenteel vervolgd wordt, u kon dit enkel vermoeden omdat u officieel gezocht wordt (CGVS notities persoonlijk onderhoud 5 juli 2017, hierna CGVS2, pg 15). Uw familie zou wel weten dat u gezocht wordt, maar niet waarom u gezocht wordt. In het geval van uw broer was het echter snel duidelijk wat de aanklacht inhield, dit blijkt uit de beslissingen van de rechtbank om de aanhouding te verlengen en het proces-verbaal van zijn arrestatie. Er moest immers een aanklacht of beschuldiging zijn om uw broer verder te kunnen aanhouden in de loop naar een proces. U wist echter niet wat u ten laste gelegd wordt en u verklaarde dat u misschien zou vervolgd worden omwille van uw broer op basis van art. 208 wat verband houdt met terrorisme (CGVS2, pg 15). Het is onwaarschijnlijk dat u officieel zou opgespoord worden zonder dat het duidelijk zou zijn waarom u gezocht wordt en op welke basis u vervolgd wordt. Te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode voordien sinds de arrestatie van 20 januari 2017 op geen enkel ogenblik officieel aangeklaagd werd, terwijl tegen uw broer wel van bij aanvang een duidelijke aanklacht werd opgesteld als basis voor zijn aanhouding en hij sinds 20 januari 2017 werd vast gehouden."

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontcrachten. Zij komen namelijk niet verder dan een loutere herhaling van verzoekers eerdere verklaringen. Hiermee doen zij aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen op generlei wijze afbreuk. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het niet geloofwaardig is dat de autoriteiten verzoeker, hoewel de strafvervolgning tegen diens broer kennelijk wel werd voortgezet en ondanks dat verzoeker initieel werd vrijgelaten en

nadien nagenoeg ongemoeid werd gelaten, na zijn vertrek plots wel ernstig zouden viseren. Dit geldt des te meer nu noch verzoeker, noch diens familie blijken te weten waarom dit dan wel zo zou zijn.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met redenen aangegeven:

“Het komt ook weinig aannemelijk over dat u sinds 21 augustus 2017 officieel zou opgespoord worden, maar dat uw echtgenote niet ondervraagd zou geweest zijn over uw verblijfplaats. Uw echtgenote verklaarde dat zij persoonlijk niet ondervraagd werd door de autoriteiten (CGVS, notities persoonlijk onderhoud B.Z. (...), 5 juli 2018, pg 5). Haar uitleg hiervoor was dat ze alles snel zou geregeld hebben en vertrok. Zij zou op 11 september 2017 de Russische Federatie verlaten hebben. De autoriteiten hadden aldus zeker nog de mogelijkheid om uw echtgenote te ondervragen en haar verklaring kan dan ook niet overtuigen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dient integendeel te worden vastgesteld dat zij ter verklaring van deze motieven heden een uitleg verstrekken die met hun eerdere gezegden frappant in strijd zijn. In het voorliggende verzoekschrift beweren verzoekende partijen dat verzoekster niet over verzoeker werd ondervraagd omdat zij rees eind juli 2017 naar Ingoesjetïë zou zijn vertrokken en aldaar bij haar oom zou hebben verbleven tot 11 september 2017. Bij de DVZ gaf verzoekster eerder echter duidelijk aan dat zij na het vertrek van verzoeker, en dit van 5 juli 2017 tot 11 september 2017 verbleef in Grozny in Tsjetsjenië (administratief dossier, verklaring DVZ verzoekster, nr.10). Ook blijkens haar verklaringen bij het CGVS verbleef verzoekster tijdens deze periode in Grozny, en dit afwisselend op haar eigen adres en bij haar schoonmoeder (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS verzoekster, p.3-4). Dat verzoekende partijen heden en na te zijn geconfronteerd met de vaststelling dat het gelet op de onaannemelijkheid van hun verklaringen plots beweren dat verzoekster Tsjetsjenië reeds veel eerder zou hebben verlaten en tijdens voormelde periode bij haar oom in Ingoesjetïë zou hebben gewoond, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Tevens werd de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas bijkomend ondergraven door enkele vaagheden in uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U en uw echtgenote bleven vaag over het moment waarop zij zou vernomen hebben dat u nog een convocatie ontvangen had. U wist niet meer of uw echtgenote thuis was op het moment dat de convocatie gebracht werd (CGVS2, pg 14). U wist niet meer bij welke rechercheur u zich moest aanbieden volgens deze convocatie, noch door wie de convocatie gebracht werd (CGVS2, pg 14). U wist niet meer of u uw echtgenote had ingelicht dat er nog een convocatie was, of dat uw moeder haar had ingelicht (CGVS2, pg 14). U verklaarde dat uw echtgenote meteen op de hoogte was, namelijk dezelfde avond al (CGVS2, pg 14). Uw echtgenote moest toegeven dat ze de convocatie niet eens bekeken had en kon dan ook niet met zekerheid zeggen bij welke instantie u zich diende aan te bieden (CGVS echtgenote, 5 juli 2018, pg 7). Ze wist niet meer of ze meteen op de hoogte was van de convocatie, of dat zij dit pas later wist, noch kon ze zeggen of ze het vernomen had van u of van haar schoonmoeder (ibid). Uit uw verklaringen bleek dat de tweede convocatie de doorslag zou gegeven hebben in uw beslissing om uw land van herkomst te ontvluchten. Er mag dan ook verwacht worden dat u en uw echtgenote zich nog precies zouden herinneren wanneer zij ingelicht werd en door wie en dat de gesprekken omtrent uw beslissing om te vluchten na ontvangst van de tweede convocatie in jullie geheugen zouden gegrift staan. Toen u gewezen werd op het vage karakter van uw verklaringen hieromtrent ontweek u de vraag en gaf u geen afdoende verklaring (CGVS2, pg 14) U herhaalde uw verklaringen over het voorstel van uw zus, de bezorgdheid van uw moeder en de stappen die u ondernam om te kunnen vertrekken (CGVS2, pg 14-15).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte trachten zij hun kennelijk gebrekkige verklaringen omtrent de beweerdelijk ontvangen tweede convocatie te vergoelijken. Gezien deze tweede convocatie, dit in tegenstelling met wat zij heden trachten te laten uitschijnen, de directe aanleiding vormde voor en de doorslag gaf bij de beslissing dat verzoeker zijn land en regio diende te verlaten, mochten van verzoekende partijen over dit document weldegelijk meer gedegen verklaringen worden verwacht. Dit geldt nog des te meer daar zij dit stuk *nota bene* zelf voorleggen ter staving van hun verzoek om internationale bescherming. Dat verzoekende partijen hierover desalniettemin dermate gebrekkige verklaringen aflegden, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor hun eigen stukken en voorgehouden problemen en doet op manifeste wijze afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun vermeende vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Ten slotte werd vastgesteld dat uw verklaringen niet volledig overeen stemden met de informatie die opgenomen werd in het verslag van het ziekenhuis dat u neerlegde. Zo vermeldt dit attest van het

ziekenhuis dat u opgenomen werd met meerdere kneuzingen, hematomen, snijwonden aan de bovenste en onderste ledematen en vermoedelijk een hersenschudding (zie vertaling attest ziekenhuis). Gevraagd naar de aard en plaats van uw verwondingen, verklaarde u dat u blauwe plekken kreeg doordat u met een buis geslagen werd, dat er bloed zat op een van uw benen, dat uw gezicht sporen vertoonde van een klap die u gekregen had (CGVS1, pg 18). Uw echtgenote verklaarde evenwel dat er niets te zien was qua verwondingen op uw gezicht (CGVS echtgenote, 6 juni 2018, pg 8). U vermeldde geen snijwonden, noch dat u wellicht een hersenschudding had zoals in het attest werd opgenomen. Er werd u vervolgens gevraagd of u snijwonden had, wat u formeel ontkende (CGVS1, pg 18). In het kader van het tweede persoonlijk onderhoud paste u uw verklaring aan. U stelde dat u vooral verwondingen had aan uw rug, en benen, dat een van uw benen bloedde en dat u vooraan wat snijwonden had en ook op uw handen en polsen. Gewezen op uw voorgaande verklaringen met betrekking tot de snijwonden, stelde u dat het veeleer om schrammen ging die niet erg bloedden (CGVS2, pg 4). U kon dan echter ook in het kader van het eerste onderhoud verklaard hebben dat u schrammen had en dit uitgelegd hebben toen u gevraagd werd of u snijwonden had. Uw aangepaste versie heft uw voorgaande verklaring niet op. Ook vermeldt het attest dat volgens de verklaringen van de patiënt hij meegenomen werd door onbekende mensen in camouflage-uniform, terwijl u verklaarde dat u meegenomen werd door mannen in een zwart uniform, zonder vlekken (CGVS1, pg 17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud had u deze kleine discrepantie blijkbaar ook zelf opgemerkt en stelde u dat het attest een fout bevat met betrekking tot de soort uniformen. Nochtans blijkt uit het attest dat het uw woorden zouden geweest zijn. Hierop gewezen zei u dat het aan uw vader lag en dat het misschien om een vergissing ging (CGVS2, pg 5). Al bij al zou het toch merkwaardig zijn dat u of uw vader verklaren dat u meegenomen werd door personen in zwarte uniformen en dat de opsteller van het attest camouflage uniformen zou genoteerd hebben. Nog aangaande uw ziekenhuisopname was het enigszins merkwaardig dat u de naam van uw dokter niet kende, hoewel u verklaarde zeven à tien dagen in het ziekenhuis gelegen te hebben (CGVS2, pg 3)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met hun loutere ontkenning van deze motieven en de gevolgtrekkingen van het CGVS, doen zij hieraan geenszins afbreuk. Bovendien is het tekenend dat verzoekende partijen hun verklaringen heden en na te zijn geconfronteerd met voormelde motieven op foutieve wijze herhalen en ingrijpend wijzigen. Zoals uit voormelde verklaringen en het attest blijkt, gaf verzoeker eerder aan dat hij werd geslagen door personen in een zwart uniform en werd dit in het attest foutief genoteerd als camouflagekledij. Heden draaien verzoekende partijen dit echter ten onrechte om en beweren zij dat verzoeker steeds verklaarde dat hij werd geslagen door mensen in camouflagekledij en dat dit foutief zou zijn genoteerd als zwarte kledij. Bovendien ontkende verzoeker eerder dat hij een hersenschudding had en gaf hij aan dat hij niet wist hoe ze daarop kwamen (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.5). Heden beweert hij echter dat hij weldegelijk een hersenschudding had. Dit alles toont andermaal duidelijk aan dat het relaas van verzoekende partijen gelogen is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas en de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partijen.

De neergelegde stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van de aangevoerde asielmotieven en vrees kunnen herstellen. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat om aan deze stukken bewijswaarde te ontzeggen en in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen niet moet worden aangetoond dat deze stukken vals zijn. Ook om andere redenen dan hun aangetoonde valsheid, kan aan de neergelegde stukken bewijswaarde worden ontzegd. *In casu* wordt in de bestreden beslissingen ten aanzien van de door verzoekende partijen neergelegde stukken, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, met recht gemotiveerd als volgt:

"De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en kunnen uw teloorgegangene geloofwaardigheid niet afdoende herstellen. Uw binnenlands paspoort, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en de kopie van een attest van gezinssamenstelling, staven uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en gezinssituatie, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Het verslag van het ziekenhuis werd hierboven reeds besproken. Hierbij dient opgemerkt te worden, en dit geldt evenzeer voor de convocaties en het opsporingsbericht die u neerlegde, dat aan documenten slechts bewijswaarde kan toegeschreven worden indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Dit was hier echter niet het geval. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt ook dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om documenten zoals bijvoorbeeld politieconvocaties te verkrijgen tegen betaling. Dit relateert in sterke mate de bewijswaarde van dergelijke documenten. Daarenboven lijkt het

merkwaardig dat de convocatie op onvolledige wijze is ingevuld. De regel waar aangegeven moet worden met welke zaak de convocatie verband houdt werd op beide convocaties blanco gelaten. Evenmin wordt aangegeven in welke hoedanigheid u zich diende aan te bieden, bijvoorbeeld als verdachte of als getuige. De documenten in verband met de gerechtelijke procedure van uw broer, namelijk de kopie van het proces-verbaal van de aanhouding van een verdachte opgesteld op 30 januari 2017, drie kopieën van uitspraken van de rechtbank van 1 februari 2017, 23 maart 2017 en 26 april 2017 (verlenging aanhouding), een schrijven in verband met een moraliteitsverslag van uw broer Y. (...), de kopie van het moraliteitsverslag van uw broer, de kopie van getuigenverklaringen over het gedrag van uw broer en een kopie van een vonnis van 6 juli 2017, tonen aan dat uw broer gearresteerd en veroordeeld werd. Dit wordt evenmin betwist door het CGVS. De kopieën van foto's van een persoon met verwondingen, staven niet dat u zelf op systematische wijze vervolgd werd door de Tsjetsjeense autoriteiten. Op basis van de foto kan niet met zekerheid vastgesteld worden wie de afgebeelde persoon is en al zeker niet dat de verwondingen van deze persoon verband zouden houden met uw zaak of een risico in uwen hoofde zouden aantonen. De USB-stick die u neerlegde, bevat volgens uw verklaringen algemene informatie over de situatie in Tsjetsjenië. Het neerleggen van informatie met betrekking tot de algemene situatie, wijzigt echter niets aan bovenstaande analyse. Het risico op vervolging moet immers in concreto aangetoond worden en elk verzoek om bescherming wordt op individuele wijze onderzocht. (...)

De documenten die u neerlegde, namelijk uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte en uw accreditatie staven uw identiteit, nationaliteit en hogere opleiding tot arts, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Overigens kan opgemerkt worden dat het gegeven dat u in uw land van herkomst bleef totdat u uw studies had afgerond en u uw accreditatie behaald had, er bijkomend op wijst dat u geen gegronde vrees voor vervolging koesterde omwille van uw echtgenoot. Uw echtgenoot verliet al eerder dan u uw land van herkomst. U achtte het echter blijkaar niet noodzakelijk om samen met uw echtgenoot het land te ontvluchten en zette eerst uw studies voort."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet argument aan doch laten deze ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat verzoekende partijen ook de volgende motieven geheel ongemoeid laten:

"Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u verklaarde dat u geen vrees voor vervolging koesterde omwille van uw baard. U zou een keer op straat aangesproken zijn door een politieagent over uw baard zo'n zestal jaar geleden. U droeg een normale, vrij korte baard. Nadien kende u nooit meer problemen omwille van uw baard. (CGVS1, pg 16-17) U verklaarde bij de DVZ dat u gedurende twee à drie jaar regelmatig werd tegengehouden omwille van uw baard, maar hierop gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat het om een vergissing moest gaan en dat u zulks niet verklaard had. Wat er ook van zij, er was geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw baard. (...)

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u aanhaalde dat u een oom hebt die onterecht opgesloten werd. U verklaarde dienaangaande dat u zelf geen vrees voor vervolging koestert omwille van de problemen van dit familielid, omdat het niet om een rechtstreekse oom ging en omdat hij inmiddels toch vast zit (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, 6 juni 2018, pg 6)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet aanvechten, onverminderd overeind.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekende partijen tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken

van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven immers niet één dienstig argument aan. Zij vergenoegen zich ertoe een aantal algemene beweringen te uiten omtrent "verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen" in Tsjetsjenië, het gegeven dat de situatie aldaar "ernstig en precair" zou zijn en het feit dat er door een terugkeer in hunner hoofde een mensonterende behandeling zou dreigen te ontstaan. Verzoekende partijen reiken ter staving van hun beweringen dienaangaande, hoewel zij in het verzoekschrift verwijzen naar "recente landeninfo", echter niet het minste begin van informatie aan. Aldus slagen zij er geheel niet in om afbreuk te doen aan de motieven inzake de veiligheidssituatie in hun land en regio van herkomst en/of de informatie waarop deze motieven zijn gesteund en tonen zij in het geheel niet aan dat een terugkeer in hunner hoofde een reëel risico op ernstige schade met zich zou dreigen te brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT